

Trettonde söndagen under året 2022

Midsommar är ljusets högtid. Solen måste helt enkelt skina. Alla vill glädja sig över naturens skönhet och njuta av allt det vackra och goda. I och för sig är det naturligtvis inte fel att vi gläder oss över skapelsens skönhet och solens ljus och värme. Vi kan aldrig tacka Gud nog för allt som är gott, skönt och sant. Den stora frestelsen är att vi glömmer detta moment av tacksamhet och lovprisning. Faran är överhängande att vi glömmer Gud som har gjort allt detta och låter oss få del av detta. Tyvärr är det på det sättet många firar midsommar. Utan att ägna Gud en enda tanke, vill man njuta av skapelsens goda. Midsommar riskerar att bli hedonismens och materialismens stora högtid för många. Jag läste nyligen en krönika i en av våra dagstidningar, där krönikören skrev att hon alltid ser till att vara utomlands under midsommar, eftersom man då ofta får se hur det sämsta i människan lockas fram.

Många betar sig då som mörkrets barn och inte som ljusets barn. ”Låt er ande leda er, så ger ni aldrig efter för köttets begär. Köttet är fiende till anden, och anden till köttet” (Gal 5:16), skriver Paulus för att påminna oss om den dragkamp och det inbördeskrig som ofta pågår inom oss mellan vårt bättre och sämre jag. ”De två ligger i strid så att ni inte kan göra det ni vill” (Gal 5:16). Det är viktigt för oss att vara medvetna om vår svaghet, så att vi öppnar oss för den hjälp Gud ger oss genom sin nåd. Genom vårt dop har vi ständig tillgång till Guds nåd och ljus, som hjälper oss att inte fastna i köttets begär, i den gamla människan själviskhet. Därför bad vi i dagens kollektbön: ”Du som i dopet har gjort oss till ljusets barn, låt aldrig mörkret få makt över oss utan ge oss nåden att för alltid bli kvar i din sannings strålande ljus”.

Som Guds älskade barn, som söner i Sonen har vi fått del av Sonens djupa enhet och oupplösliga kärleksrelation med Fadern. Vi kan bli mer och mer hemmastadda i denna djupa förening, som hjälper oss att leva som ljusets barn i livets alla omständigheter och utmaningar. Det är den helige Andes ständiga uppgift att ge oss det ljus, det sanningens ljus, som vi behöver för att veta hur vi skall reagera och handla i allt slags valsituationer och möten med människor. Genom Guds lag och bud har vi fått klara besked. Genom den helige Andes inre verkan har vi fått all den kraft vi behöver för att välja rätt. ”Hela lagen sammanfattas i detta enda bud: *Du skall älska din nästa som dig själv*” (Gal 5:14). Dag efter dag, ögonblick efter ögonblick får vi den underbara möjligheten att förverkliga detta konkret och i praktiken. Tänk om vi kunde se på varje dag som ett nytt kapitel i vårt liv, där vi får hitta en ny möjlighet för att älska vår nästa och så upptäcka en ny och spännande variant på detta outtömliga tema. Då kan hela vårt liv bli en unik symfoni och ny variation på detta tema till Guds ära och på

denna grundton, för det är bara i hans kraft och med hans nåd som vi kan älska vår nästa med den kärlek som vi får av Gud och som vi sedan får dela ut till varje människa han sänder i vår väg.

I evangeliet möter vi ofta människor som vill efterfölja Jesus, Mötet med Jesus är så omvälvande att människor av alla de slag vill lämna allt och följa honom efter. Och så fortsätter det att vara i alla tider och miljöer. I dagens evangelium hör vi hur en man säger till Jesus: ”Jag skall följa dig vart du än går” (Luk 9:57). Samtidigt ser vi att inte alla som säger så har kraft och vilja att fullfölja sin önskan. Inom människan finns alltid denna dragkamp mellan ljus och mörker, mellan ande och kött. Jesus känner oss bättre än vi känner oss själva. Han vet att vi är i ständigt behov av hans nåd och kraft för att kunna förbli trogna vår kallelse att vara hans efterföljare. Vi är alla olika. Vissa är entusiastiska i början och lovar mer än de kan hålla. Vissa är lite mer tröga och tveksamma, men kan efter hand överlämna sig helt åt Jesus. Men alla ställs vi inför detta fundamentala val, det viktigaste i hela vårt liv: ”Den som ser sig om när han har satt sin hand till plogen, han passar inte för Guds rike” (Luk 9:62).

Vi behöver människor som hjälper oss att vara trogna Jesus och hans bud. Vi behöver vänner som påminner oss om vad Gud förväntar av oss och hur vi kan ta emot hans kallelse och uppgift. I dagens första läsning ser vi hur profeten Elia hjälper Elisa att ta på sig sin uppgift för Guds rike och för Guds folk. Detta profetiska uppdrag är viktigt både i det gamla och i det nya förbundet. På tröskeln till det nya förbundet ser vi Johannes Döparen, som i sig sammanfattar hela det gamla förbundets profetiska vishet och tradition. Hela hans uppgift är att bereda marken för Jesus och det nya och eviga förbundet i honom. Självt vill han bli mindre för att Jesus skall bli större. Detta profetiska uppdrag lever kvar i kyrkans liv. Vi behöver alltid dessa profeter som hjälper oss att öppna oss för Jesus och efterfölja honom, Det är ofta ödmjuka och diskreta människor som inte söker egen ära och berömmelse utan bara vill peka vidare, leda vidare och hjälpa oss på vägen fram till det allt förvandlande mötet med Herren Jesus.

I varje tid behövs de profeter som hjälper oss att genomskåda mörkrets makt och varnar oss för köttets begär. De får ofta utstå motstånd och rentav förföljelse, Det får aldrig förvåna oss. Så var det ju med Jesus själv. Om vi verkligen vill leva som ljusets barn och sprida Jesu sanning och kärlek får vi också räkna med motstånd och oförståelse. Men vi vet att det bara är han som kan ge oss den fulla friheten och befrielsen från mörkrets makt och köttets begär. ”Till den friheten har Kristus befriat oss Stå därför fasta, låt ingen lägga på er slavoket igen... Ni är ju kallade till frihet, bröder” (Gal 5:1, 13).